

Ajuntament de
Barcelona

bcn.cat/
nova ciutadania
facebook.com/Bcn.cat
telèfon: 010 (24h)

20 DE JUNY DIA MUNDIAL DE LES PERSONES REFUGIADES

Divendres 20 de juny de 2014 a les 18 h
Biblioteca Jaume Fuster
Plaça de Lesseps, 20-22 (Metro Lesseps)

Desenvolupament de l'acte

A les 17 i a les 17.30 h

El Comitè de Solidaritat amb el Poble Sirià ens sorprendrà amb unes representacions a la mateixa plaça, davant la Biblioteca.

A les 18 h

Benvinguda als assistents a càrrec de Miquel Esteve i Brignardelli, comissionat d'Immigració i Acció Comunitària de l'Ajuntament de Barcelona

Presentació d'un vídeo que recull les últimes dades sobre les persones refugiades al món i a l'Estat espanyol.

Converses amb:

- Un membre d'una família catalana que va ser testimoni dels bombardejos de la Guerra Civil a Barcelona, dels quals es commemora el 75è aniversari.
- Un jove sirià que per ajudar la població civil va posar en perill la seva vida.
- Una noia tibetana que va haver de deixar la seva terra per poder viure en llibertat la seva llengua i la seva cultura.
- Un jove activista de Sierra Leone que defensa els drets de gais, lesbianes, transsexuals i bisexuals (LGTB) d'Àfrica.

Presentació del vídeo *Refugi: més enllà de les xifres*.

Lectura del Comunicat de les entitats promotores.

Cloenda a càrrec d'en Xavier Bosch i Garcia, Director General per a la Immigració de la Generalitat de Catalunya.

L'acte serà conduït pel periodista: **Jordi Llopart i Mallorquès**

Entitats promotores: ACATHI, ACCEM, CAPI-BPI (Col·legi d'Advocats Penal Internacional- Barreau Penal Internacional), CCOO Barcelonès, Centre EXIL, Comissió Catalana d'Ajuda al Refugiat, Comitè Català de l'ACNUR, Creu Roja, Fundació ACSAR, Fundació Casa del Tibet, Il·lustre Col·legi d'Advocats de Barcelona, Institut de Drets Humans de Catalunya i PEN Català.

Quatre veus, quatre històries de vida

75 anys dels bombardejos de la ciutat de Barcelona

Frederic-Pau Verrié i Faget va néixer a Girona l'any 1920. A Barcelona, va ser testimoni dels bombardejos de la ciutat fins al març del 1937, quan les forces aèries italianes van desencadenar el terror de la guerra contra la població civil.

Mobilitzat amb disset anys, és un supervivent de la gran massacre de la lleva del 1941 a Balaguer, on va ser ferit. Per a ell, el pitjor de la guerra continua sent la pèrdua en aquella batalla de tants amics i companys de la seva generació: els que ja ho eren i els que ho haurien estat en el futur.

A la retirada final de la guerra, davant el desolador espectacle del país, va decidir quedar-s'hi en lloc d'anar a l'exili. El 1940 va reprendre els estudis universitaris i es va enrolar de seguida en el món de la resistència política i cultural catalana. Els anys següents va mantenir aquesta activitat, va editar clandestinament i va crear una revista, i va ser detingut i processat per les seves activitats polítiques.

En les dècades de 1970 i 1980 va ser professor del Departament d'Art de la Universitat de Barcelona, director del Museu d'Història i membre actiu de les Assemblees de Museus de Catalunya. Actualment és membre de l'Acadèmia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi.

Posar en perill la pròpia vida per ajudar la població civil

En Khaled és un jove siria. L'any 2011, quan va començar el conflicte bèl·lic al seu país, treballava com a encarregat

en una empresa i tenia una situació econòmica molt bona. Tot i que en aquell moment la seva ciutat no es veia directament afectada pel conflicte i podien dur una vida normal, eren conscients dels atacs que patia la població civil en altres parts del país i no hi eren indiferents.

Després de participar en algunes manifestacions i conscient de la perillositat de sortir al carrer, va decidir que calia anar més enllà. Aprofitant els seus contactes, i amb l'ajuda d'altres companys, va començar a col·laborar amb uns grups de suport a la població civil. Recollien aliments, roba i medicaments per a les persones desplaçades que es refugiaven al seu barri i a la resta de la ciutat, on la guerra encara no era tan present.

No obstant això, la violència es va manifestar a tot arreu i cada cop hi havia més persones necessitades. Els controls a la ciutat augmentaven i es feia difícil desplaçar-se sense assumir gaires riscos. Quan van detenir un membre del grup va sentir que la seva vida estava en perill i que havia de fugir.

Fugir per poder viure en llibertat la pròpia llengua i la pròpia cultura

La Sonam va néixer en una de les províncies històriques del Tibet. No tenia divuit anys quan va decidir marxar de la seva terra buscant la llibertat. Es va unir a un grup de seixanta persones per fugir (entre elles, un nen de 5 anys), que, tal com han fet milers de tibetans, va creuar l'Himàlaia en direcció al Nepal. Caminaven de nit i dormien de dia, amb un metre de neu i gel i passant dies sense menjar.

A Kàtmandu va ser rebuda en un centre d'acolliment i poc després es va traslladar a l'Índia, on va rebre tres anys de

formació en un centre per a joves. Va estudiar-hi tibetà, anglès, matemàtiques, hindi... i també va aprendre costura. En aquests anys va conèixer el seu company i van tenir un fill. Però l'any 2006, quan el nen encara tenia vuit mesos, el company va marxar cap a Europa i després d'un temps voltant i amb problemes de papers es va establir a Barcelona. El 2011 la Sonam i el seu fill van poder venir-hi també. Els pares i germans segueixen vivint al Tibet i des de la seva fugida no ha tornat a veure'ls.

La defensa dels drets de gais, lesbianes, transsexuals i bisexuals (LGTB) a l'Àfrica

En George va néixer a Sierra Leone. Des de ben petit va haver de suportar violència i assetjament a l'escola per la seva orientació sexual. Tampoc la seva família ho va acceptar i plantejar-ho obertament li va suposar que el fessin fora de casa. Va viure al carrer, treballava rentant plats i rentant roba per guanyar diners per menjar i poder continuar anant a l'escola.

Va crear diferents organitzacions, primer amb els nois del carrer i més endavant per defensar i donar suport a les persones gais, lesbianes i transsexuals des d'una organització de defensa dels drets humans. Va fer conferències arreu del món, convidat per diferents organitzacions internacionals i va anar treballant per millorar les condicions de vida de les persones LGTB.

El 2013 un diari va publicar sense permís una entrevista amb la seva foto on explicava la seva orientació sexual i aquella mateixa nit no va poder tornar a dormir a casa. Va haver d'abandonar el seu país després de patir agressions i amenaces.

Segons la Convenció de Ginebra de 1951, refugiat és la persona que, a causa d'un temor fundat de ser perseguida per motius de raça, religió, nacionalitat, pertinença a un determinat grup social o per opinions polítiques, es troba fora del seu país de naixement i no pot o no vol, a causa d'aquest temor, acollir-se a la protecció d'aquest país; o qui, per manca de nacionalitat i pel fet de trobar-se fora del país on abans tenia la residència habitual, a conseqüència de tals esdeveniments, és incapaç, a causa del temor, d'estar disposat a torna-hi.

Quatre realitats diferents però amb una experiència compartida, sentir a la pròpia pell la violència i la inseguretats en el teu propi país. La tasca de les entitats que treballen en matèria d'immigració i asil ha estat un gran suport tant en l'àmbit jurídic, social com psicològic per a les persones que arriben sol·licitant asil i protecció. Tanmateix la crisi econòmica està afectant l'acollida d'aquestes persones, i això fa que, actualment la protecció que mereixen els refugiats i refugiades sigui pràcticament inexistent.

Aquest acte unitari en commemoració del Dia Mundial de les Persones Refugiades ens aproparà a la realitat del desplaçament forçat a través de diferents testimonis, i al posicionament de les entitats i les institucions que treballen en aquesta matèria a Barcelona.